31 de maig: Visitació de la Benaurada Verge Maria

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,39-56): I aixecant-se Maria en aquells dies, se n'anà a la muntanya amb diligència a una ciutat de Judà. I entrà en la casa de Zacaries i saludà Elisabet. I s'esdevingué que, quan Elisabet sentí la salutació de Maria, l'infant exultà en el seu ventre, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant, i amb gran veu exclamà, i digué: «Beneïda tu entre les dones, i beneït el fruit del teu ventre. I d'on em ve això que vingui la mare del meu Senyor a mi? Perquè vet aquí que, tan bon punt arribà a les meves orelles la veu de la teva salutació, exultà de goig l'infant en el meu ventre. I benaurada la que ha cregut que es compliran les coses que li han estat dites de part del Senyor».

I digué Maria: «Magnifica la meva ànima el Senyor, i ha exultat el meu esperit en Déu Salvador meu, perquè ha mirat la humilitat de la seva serventa. Heus aquí, doncs, que des d'ara em diran benaurada totes les generacions, perquè ha fet en mi coses grans el qui és poderós, i sant és el seu Nom; i la seva misericòrdia, de generació en generació per a aquells qui el temen. Ha mostrat la força del seu braç, ha dispersat els superbiosos en la intenció dels seus cors; deposà del tron els poderosos i exalçà els humils; els afamats els ha omplert de béns i els rics, els ha fet anar-se'n buits. Ha acollit Israel, el seu servent, perquè ha recordat la seva misericòrdia envers Abraham i la seva descendència pels segles, tal com havia parlat als nostres pares». I Maria es quedà amb ella uns tres mesos, i retornà a casa seva.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Exultà de goig l'infant en el meu ventre»

Mons. F. Xavier CIURANETA i Aymí Bisbe Emèrit de Lleida
(Lleida, Espanya)

Avui contemplem el fet de la Visitació de la Verge Maria a la seva cosina Elisabet. Tan bon punt li ha estat comunicat que ha estat escollida per Déu Pare per a ser la Mare del Fill de Déu i que la seva cosina Elisabet ha rebut també el do de la maternitat, marxa decididament cap a la muntanya per a felicitar la

seva cosina, per a compartir amb ella la joia d'haver estat agraciades amb el do de la maternitat i per a servir-la.

La salutació de la Mare de Déu provoca que l'infant, que Elisabet porta en el seu si, salti d'entusiasme dins les entranyes de la seva mare. La Mare de Déu, que porta Jesús en el seu si, és causa d'alegria. La maternitat és un do de Déu que genera alegria. Les famílies s'alegren quan hi ha un anunci d'una nova vida. El naixement de Crist produeix certament «una gran alegria» (Lc 2,10).

Amb tot, avui en dia, la maternitat no és valorada degudament. Sovint se li anteposen altres interessos superficials, que són manifestació de comoditat i d'egoisme. Les possibles renúncies, que comporta l'amor paternal i maternal, espanten molts matrimonis que, potser pels mitjans que han rebut de Déu, haurien de ser més generosos i dir "sí" més responsablement a noves vides. Moltes famílies deixen de ser "santuaris de la vida". Sant Joan Pau II ens recordava que l'anticoncepció i l'avortament «tenen les seves arrels en una mentalitat hedonista i irresponsable respecte a la sexualitat i pressuposen un concepte egoista de la llibertat, que veu en la procreació un obstacle al desenvolupament de la pròpia personalitat».

Elisabet, durant cinc mesos, no sortia de casa, i pensava: «Així ha obrat en mi el Senyor» (Lc 1,25). I Maria deia: «La meva ànima magnifica el Senyor (...) perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa» (Lc 1,46.48). La Verge Maria i Elisabet valoren i agraeixen l'obra de Déu en elles: la maternitat! Cal que els catòlics retrobem el significat de la vida com un do sagrat de Déu als éssers humans.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Cor Dolcíssim de Maria, doneu força i seguretat al nostre camí a la terra: sigueu vós mateixa el nostre camí, puix què vos mateixa coneixeu el viarany i la drecera certa que ens menen, pel vostre amor, a l'amor de Jesucrist» (Sant Josepmaria)

- «En aquesta solemnitat contemplem Maria. Ella ens obre a l'esperança, a un futur ple d'alegria i ens ensenya el camí per assolir-lo: acollir en la fe el seu Fill; no perdre mai l'amistat amb Ell, sinó deixar-nos il·luminar i guiar per la seva Paraula» (Benet XVI)

- «Només la fe pot anar pels camins misteriosos de l'omnipotència de Déu. Aquesta fe es gloria de les seves febleses, per tal d'atreure damunt d'elles el poder del Crist. El model suprem d'aquesta fe és la Mare de Déu. Ella va creure 'que a Déu res no li és impossible' (Lc 1,37) i va poder magnificar el Senyor: 'El Totpoderós obra en mi meravelles, i és Sant el seu nom' (Lc 1,49)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 273)